

Επιστολή της Στέλλας Αντωνίου

Στις 5 Ιανουαρίου, κι ενώ τα κελιά έχουν κλείσει από τις 8 το βράδυ, είμαι στο κελί μου με άλλες δύο κρατούμενες. Στις 00.30 το βράδυ κι ενώ έχουμε κοιμηθεί, ένα μεγάλο κομμάτι περίπου 1,50 x 1,00 ξεκολλάει από την οροφή του κελιού και πέφτει πάνω μου. Το κρεβάτι μου γεμίζει μπάζα, όπως και σχεδόν όλο το κελί. Με έντονους πόνους, ιδιαίτερα στο κεφάλι και στον αυχένα, καλώ σε βοήθεια και λίγο αργότερα οι φύλακες με πηγαίνουν στον γιατρό της φυλακής κι εκείνος δίνει παραπεμπτικό να μεταφερθώ σε εξωτερικό νοσοκομείο.

Την επόμενη μέρα το μεσημέρι έρχεται η αστυνομική κλούβα και ήδη χτυπημένη καθώς είμαι υφίσταμαι τη βαρβαρότητα να τοποθετηθώ σε ένα μικρό κλουβί μέσα στο οποίο χωράει ένας άνθρωπος όρθιος και με προσπάθεια καθιστός. Οι μπάτσοι μου λένε ότι αν θέλω να μεταφερθώ στο νοσοκομείο θα πρέπει να με κλειδώσουν εκεί μέσα. Διαμαρτυρήθηκα έντονα για τον απαράδεκτο αυτό τρόπο μεταφοράς των κρατουμένων, διότι η βίβλαση αυτή διαδικασία δεν είναι προνόμιο δικό μου, αλλά όλων των κρατουμένων. Τελικά δέχτηκα διότι μάλλον μόνο εγώ είχα καταλάβει τη σοβαρότητα της κατάστασης μου.

Η διαδρομή ήταν μικρή, αλλά πολύ επικίνδυνη, γιατί εκτός των άλλων οι κραδασμοί μέσα στο ειδικό κλουβί χειροτέρευαν την υγεία μου. Αν και είχαν προνοήσει να υπάρχει ένα ειδικό σκληρό πλαίσιο σαν μαξιλάρι, ώστε να μπορείς άνετα να κοπανάς το κεφάλι σου, αφού οι ίδιοι που το κατασκεύασαν προφανώς γνώριζαν ότι δημιουργούνται κραδασμοί κατά την οδήγηση.

Να τονίσω ότι από την πρώτη στιγμή της σύλληψης μου είχα ενημερώσει ότι δεν πρέπει να δεχτώ κανένα χτύπημα στο κεφάλι εξαιτίας συγκεκριμένου προβλήματος που έχω εδώ και χρόνια στα μάτια (για το πρόβλημα αυτό υπάρχει πλήρης ιατρικός φάκελος τεκμηριωμένος από τα παρακάτω νοσοκομεία: Γενικό Κρατικό Αθηνών, Γενικό Κρατικό Νίκαιας, ΠΕ.ΠΑ.ΓΝΗ).

Στη συνέχεια είχα να αντιμετωπίσω την εντολή να γίνουν οι εξετάσεις μου μπροστά στους μπάτσους. Κατόπιν διαμαρτυρίας μου και παρέμβασης ενός γιατρού, τελικά οι μπάτσοι αποχώρησαν από τον χώρο της ιατρικής εξέτασης.

Το αποτέλεσμα του ατυχήματος μέσα στη φυλακή ήταν κάκωση μυών στον αυχένα και δύο εσωτερικές αιμορραγίες στο οπτικό νεύρο του δεξιού ματιού, καθώς το ταβάνι με πλάκωσε στο κεφάλι. Παρ' όλο που ο αρμόδιος γιατρός μου συνέστησε να παραμείνω στο νοσοκομείο για παρακολούθηση κι εξετάσεις, ο υπεύθυνος της μεταγωγής, προφανώς ασκώντας πίεση, πέτυχε την επιστροφή μου στις φυλακές με συνέπεια να πρέπει να μεταφερθώ ξανά την επόμενη μέρα στο ίδιο νοσοκομείο για νέες εξετάσεις.

Ο λόγος που γράφω αυτό το κείμενο είναι γιατί θέλω να καταγγείλω ότι η μεταχείριση μου από τις αρχές θα έχει ως σίγουρο αποτέλεσμα την επιδείνωση της

κατάστασης μου. Ο επόμενος που θα είναι υπεύθυνος για τη μεταγωγή μου να σκεφτεί καλύτερα τις εντολές που θα δώσει. Αρνούμαι να μεταφερθώ ξανά με τον ίδιο τρόπο και θα συνεχίσω να καταγγέλλω τη συγκεκριμένη μεταχείριση.

Απαίτηση μου είναι να έχω την ιατρική παρακολούθηση που είχα πριν συλληφθώ. Να σταματήσουν οι μπάτσοι να παρεμβαίνουν στα θέματα της υγείας μου. Να σταματήσουν να απαγορεύουν την παραμονή μου στο νοσοκομείο και να διακινδυνεύουν τη σωματική μου ακεραιότητα επιλέγοντας τις συνεχείς μεταγωγές προκειμένου να αποφύγουν τη νοσηλεία μου.

Προσχήματα

Απέδειξαν γι' ακόμα μία φορά ότι οι πολιτικοί κρατούμενοι δέχονται ιδιαίτερη μεταχείριση με πρόσχημα το ζήτημα της ασφάλειας. Τέτοιου είδους αντιμετώπιση έτσι κι αλλιώς είναι γνωστή. Μην ξεχνάμε την απαράδεκτη μεταχείριση των μπάτσων στην περίπτωση του Σίμου Σεϊσίδη, την περίπτωση της Παναγιώτας Ρούπα κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της και των Νίκου Μαζιώτη και Κώστα Γούρνα κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας.

Άπ' ό,τι φαίνεται εκτός από τον εγκλεισμό έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε και τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης μέσα σε κτίρια που τελικά δεν είναι τίποτα παραπάνω από αποθήκες ανθρώπων.